

SECTIO ALTERA

18/

*De ratione reddituum qui ex exercitio
ministeriorum ecclesiasticorum proveniunt*

FACTI SPECIES. - Dominus Paulus, olim sodalis Congregationis Religiosae in ditione Archidioecesis X, obtento indulto laicisationis, atque paulo post matrimonio rite celebrato, Superiori eiusdem Congregationis scripsit: «I once more make my claim against the Congregation for \$ 8.865 (25 years 8 months of Masses at the rate of 6 Masses per week for 46 weeks of each year)». Superior autem respondit: «Your letter of 28th july last was discussed at a Chapter held recently. The decision reached was that you have no claim on the Congregation».

Tunc D.nus Paulus, die 8 decembris 1969, ad Summum Pontificem recurrit scribens: «For 25 years 8 months I was a member of the Congregation Y and as such contributed to the Congregation Fund all my Mass stipends and Stole dues. I am now reclaiming the amount contributed by me to this Fund by way of Mass stipends (scilicet \$ 8.865 dollars) ... I have not claimed my Stoles dues which must be in the region of \$ 25.000. I regard them as more than adequately covering any expenses incurred by the Congregation on my behalf

such as one or two minor illnesses, my education for the Priesthood, etc. ».

Hoc scriptum una cum adnexis documentis Secretaria Status transmisit Signaturae Apostolicae, quae « vorrà prenderne visione e sottoporlo all'esame di codesto Supremo Tribunale ».

Duae quidem ponuntur quaestiones:

I. - Quonam competentiae titulo hoc Supremum Tribunal praesentem causam cognoscat?

III. - Utrum recursus valido fundamento nitatur, seu utrum recurrens ius habeat ad restitutionem cuiusdam summae pecuniae e parte Congregationis Y?

IN IURE ET IN FACTO. - I. - *De titulo competentiae.*

Certe agi non potest de competentia n. 106 Constitutionis Apostolicae « *Regimini Ecclesiae Universae* » statuta ad dirimendas contentiones ex actu potestatis administrativae ecclesiasticae ortas, quae Signaturae Apostolicae deferuntur ob interpositam appellationem seu recursum adversus decisionem competentis Dicasterii, quoties legis violatio allegetur (cf. *Normae Speciales*, art. 96, n. 1).

Nec agitur de negotio administrativo a Congregatione Romanae Curiae delato.

Quaestio quidem videtur Signaturae Apostolicae a Summo Pontifice commissae esse (Const. Apost. « *Regimini* », n. 107). Quod patet ex ipsis Secretariae Status litteris, peculiari ratione habita instantiae recurrentis, qui a Summo Pontifice expresse imploravit: « I am most anxious, Your Holiness, that this matter be settled soon and that it be settled by the Holy See, not by Archdiocese X nor by an Civil Court ».

Cum igitur Signatura Apostolica ex Pontificia Commissione casum cognoscat, de merito causae sine dubio iudicandum est.

II. - *Quid de fundamento recursus?*

1. - Quoad petitum a recurrente postulatum, is, contra ac litteris diei 8 decembris 1969 asserebat, alia epistula die 11 ianuarii 1971 huic Supremo Tribunali missa, praeter summam \$ 8.865 pro Missis, alteram pro iuribus Stolaie postulat: « After taking into consideration the cost of my education to the Priesthood, my medical, dental and opti-

cians expenses, and my monthly remuneration, I claim \$ 8.865 for my Mass offerings and \$ 11.320 for my Stole dues, making a total of \$ 20.185.

2. - Ad rationes seu motiva quod attinet, « in which I base the above claim, ait recurrens D.nus Paulus, they were:

1) There was no vow of Poverty.

2) I was a secular priest (as were all the Members of the Congregation) ordained under the title of the Archdiocese X.

3) Each year the Archdiocese Year Book listed the members of the Congregation Y as Diocesan Clergy.

4) All offerings received while on vacation were the priest's own property.

5) There was no written or oral agreement that once handed in the offerings were property of the Congregation. There was merely an understanding that the priest would be provided for especially in retirement.

6) The Congregation have no legal or moral right to retain the money I have handed in especially when this is against my will ».

3. - Quaestio fundamentalis canonica ponitur de iuridica natura Religiosae Congregationis Y, atque de iure quo regitur, ad bona peculiariter temporalia quod attinet.

1) « Ratio » autem praedictae Congregationis enuntiatur, quod haec « ex Clero coalescens Archidioeceseos X Societate continetur Sacerdotum saecularium, qui quum a reliquo Dioeceseos Clero divisi non sint, una cum eodem iurisdictioni Archiepiscopi subsunt: vitamque communem et quadamtenus regularem degentes in id incumbunt, ut ipsimet Archiepiscopo auxilio sint » (*Constitutiones*).

Finis vero prior Congregationis statuitur « ad singulorum membrorum sanctificationem per vitam imprimis communem obtinendam » (ibid.).

Inter condiciones admittendi socios in Congregationem asseritur quod « nihil tanquam conditio necessaria vel ad ingressum vel ad stabilitatem in Congregatione usque ad vitae exitum requiretur, nisi simplex in ea perseverandi promissum... » (ibid.).

Congregatio Y igitur aequiparatur Societati virorum in communi viventium sine votis, quae praescriptis canonum 673-681 regitur.

Rationes proinde a recurrente D.no Paulo supra sub numeris 1-3 enumeratae revera comprobantur ac commode admittuntur.

2) Ad bona vero temporalia quod attinet, quae ceteris recurrentis sub nn. 4-6 rationibus vindicantur, perpendenda sunt super re iuris praescripta.

Iuxta autem Constitutiones memoratae Congregationis, sacerdotes qui uti socii admittuntur, «cautionem dabunt et pactum restituendi, quod in eos a Congregatione expensum fuerit, inibunt» (*Constitutiones*). Cuius obligationis restituendi ipse D.nus Paulus conscius est, cum, litteris diei 8 decembris 1968, iura Stolae non vindicanda esse agnoverit, utpote quae habenda sunt tanquam «covering any expenses incurred by the Congregation on my behalf». Nec videtur, ex hoc capite, quomodo iustificari possit vindicatio iurium Stolae, quae recurrens, ulterius, litteris diei 11 ianuarii 1971, expostulavit.

Immo ad rem habetur textus explicitus capitis III Constitutionum «De bonorum ecclesiasticorum subiectione»: «Eleemosynae pro Missis acceptae, aliique redditus et fructus omnes qui ex exercitio ministeriorum ecclesiasticorum Sodalibus proveniunt, subiiciuntur Congregationi».

Ex hoc Constitutionum praescripto clare patet bona, quae Sodalibus obveniunt tum ex Missarum eleemosynis tum ex Stolae iuribus, Congregationi acquiri. Ac proinde rationes supra sub nn. 5 et 6 a recurrente allatae non sustineri videntur, videlicet quod non solum adest «written or oral agreement that once handed in the offerings were property of the Congregation», quin immo hoc pactum induit formam legis seu normae constitutionalis Societatis; atque D.nus Paulus, quo in Congregationem admitteretur, hanc «formulam oblationis» pronuntiare debuerit: «...oboedientiam ad praescriptum Congregationis offero et promitto».

Ideoque iuxta praescriptum Constitutionum, Congregatio habet «legal and moral right to retain the money», seu «redditus et fructus omnes, qui ex exercitio ministeriorum ecclesiasticorum Sodalibus proveniunt».

Quod vero «all offerings received while on vacation were the priest's own property», id validum pro Congregatione argumentum praestat, atque pro feriis affert exceptionem, quae confirmat normam generalem de ordinaria Congregationi subiectione omnium bonorum, quae Sodalibus sacerdotibus ex exercitio ministeriorum ecclesiasticorum proveniunt.

3) Manet quaestio de obligatione Congregationis, quod «the priest would be provided for especially in retirement».

Revera institutus est «Fundus Sodalium Congregationis» ad auxilium aegrotis et senibus Sociis praestandum. Ideo quaeritur utrum D.nus Paulus ius habeat ad restitutionem summarum ab ipso in hunc communem Fundum immissarum.

Ipsae autem recurrens, vindicat summam \$ 20.185 Americanorum nummorum, «quae pecunia, scribit eius patronus, ei debetur cum ab eodem per 25 annos et 8 menses fructus e suo apostolico ministerio provenientes dedit ac remisit ad «Fundum Sodalium», intentione recipiendi debitam in senectute adsistentiam, quae ceterum est executio ipsius fundi».

Pro casu autem, quo D.nus Paulus, e Congregatione egressus, ad Clerum Archiepiscopos X simpliciter associari intendisset, Superior Congregationis eidem significaverat quod «it has been decided that the Community will help to provide for sickness and old age by paying your entrance fee to the Secular Clergy Common Fund or an alternative fund of a similar nature».

Quae Congregationis propositio revera componitur, ad normam rectae aequitatis, cum fine «Fundus Sodalium», eo quod is, cuius interest, permanet officio sacerdos in dioecesi. Aliter, «at no time, scribit Superior, has any priest who seceded from the Congregation been compensated for previous duties performed whilst Member of the Congregation».

At hanc propositionem D.nus Paulus recusavit, quia ministerium sacerdotale deserere intendebat, et nunc aliam vitam matrimonio gerit.

Tunc ad eiusdem vindicationes quod attinet, ex adhuc relatis sequentes deduci possunt animadversiones.

Ad normam Constitutionum Congregationis, D.nus Paulus non habet ius ad restitutionem reddituum, qui ex exercitio ministerii ecclesiastici ei provenerint atque in Fundum Sodalium Congregationis immissi sint, utpote qui iam Congregationi subiiciuntur. Aliunde computatio istorum reddituum a recurrente exhibita sat arbitraria videtur.

Praeterea D.nus Paulus, cum Sodalium Congregationis non amplius sit, quin immo ad statum laicalem redactus, adsistentiam a Congregatione praetendere nequit, eo magis quod, de facto, nec aegrotus nec senex sit.

4. - Demum, si ratio caritatis attendatur, ordo quoque caritatis servandus est, nec convenit ut fructus ministerii sacerdotalis tribuantur ei, qui sacerdotium deseruit ut aliam vitam matrimonio componeret. Aliter grave damnum Congregationi integrisque presbyteris inferretur. Proinde oportet illi reditus pro debita adsistentia fidelibus sacerdotibus, ceteroquin ad normam iuris, serventur atque impendantur.

DECISIO. - In Congressu habito die 19 iunii 1972 coram E.mo Cardinali Praefecto, proposito recursu a D.no Paulo interposito adversus Congregationem Y Archidioeceseos X ad obtinenda stipendia SS. Missarum a recurrente celebratarum ante reductionem ad statum laicalem, decretum est: « *Recursum esse reiciendum, utpote manifeste carentem fundamento* ».